

Den næste sag på dagsordenen var:

Afgørelse af spørgsmålet om henvisning af forslag til lov om efterforskning og indvinding af råstoffer i kongeriget Danmarks undergrund til et udvalg på 15 medlemmer eller et udvalg på 16 medlemmer.

Forslaget om at henvise lovforslaget til et udvalg på 15 medlemmer

vedtoges med 101 stemmer mod 8.

Dermed bortfaldt forslaget om at henvise lovforslaget til et udvalg på 16 medlemmer.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til ministeren for handel, industri og søfart af Tholstrup, Poul Claussen, Kirsten Gloerfelt-Tarp og Anker Lau.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 2737).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse imod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik derpå til:

Tredie behandling af forslag til lov om en sukkerordning.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2669).

Der var til denne behandling stillet følgende ændringsforslag:

Af *Tholstrup, Funck Jensen og Viggo Starcke:*

Til § 3.

Som nyt pkt. tilføjes:

„Ministeren for handel, industri og søfart drager omsorg for, at enhver landmand får adgang til at deltage i produktionen, og at der ved en eventuel overtegning foretages en procentvis lige nedskæring af alle arealer, dog undtaget langtidsaftalte garantiarealer.“

Ændringsforslaget samt den paragraf, hvortil det var stillet, sattes først til forhandling.

Tholstrup: Jeg har i arbejdet i sukkerudvalget bestræbt mig på at få monopolo-

lerne væk fra denne lov. Monopolet med at give en 10-årig koncession er det ikke lykkedes at få væk, men der er et andet monopol, nemlig det, som forhindrer den enkelte landbruger i Danmark i at deltage i denne produktion. Dette monopol mener jeg man kan fjerne ved at stemme for vort ændringsforslag.

Hvis de ærede medlemmer læser ændringsforslaget nøje igennem, vil de se, at der er en undtagelse i det, nemlig en undtagelse for langtidsaftalte garantiarealer. I Nykøbing-fabrikken har de den ordning, at andelshaverne binder sig til at levere roer fra et vist areal, uanset om det er gode eller dårlige tider. De må tage det onde med det gode. Sådanne arealer må det selvfølgelig også være muligt at tegne på lang tid på de andre fabrikker, således at også dyrkerne der kan nyde en fortrinsstilling og ikke skal være underkastet den regel, de øvrige dyrkere er underkastet, at de skal være lige, d. v. s., at tegnes der for store arealer, må de nedskæres, så alle har lige ret til at deltage i produktionen. Jeg mener, det vil være en skamlet, hvis vi nu gennemfører det princip, at der i de kommende 10 år ikke kan dyrkes roer til sukkerfabrikation af hvem som helst, der har lyst til det. Foruden at opnå, at monolet fjernes på dette område, vil man endvidere opnå, at disse muligheder for at dyrke roearealer vil virke prisregulerende. Hvis man tænker sig, at man har sat en høj sukkerpris, vil der blive tegnet store arealer, og så må selvfølgelig sukkerprisen nedsættes, således at man får ramt nogenlunde det areal, man søger, og det vil være til gavn, fordi man har brug for en bestemt produktion og ikke har brug for overtegning, som vil skabe ubehageligheder; men vi mangler i det nuværende forslag en virkelig fornuftig regulator, som regulerer disse forhold sammen med prisen.

Det næste, man opnår, er, at frygten for, at der skal komme en inflation i tegningen af arealer, uvægerligt vil medføre, at de sukkerroeavlere, der er vant til denne produktion, vil tegne sig for længere tid ad gangen for at sikre sig en stabil produktion, og det vil i allerhøjeste grad ligge i fabrikernes interesse, at man får tegnet faste arealer for hovedpartens vedkommende. Det vil derfor være til stor fordel for fabrikkerne, tjene til regulering af prisen til fordel for samfundet og dermed være til ære for den styrende forsamling, de ærede medlemmer, hvis man hindrer